

před 3. červnem 1932, to jest, že oživil nárok Josefa K-a proti Státnímu pozemkovému úřadu na náhradu investicí podle §§ 43, 43 a) náhradového zákona č. 329/1920 ve znění zákona č. 220/1922 Sb. z. a n. a s ním korespondující nárok Státního pozemkového úřadu proti žalovanému na náhradu, kterýžto nárok však mohl býti uplatňován jenom Státním pozemkovým úřadem cestou administrativní, z čehož prý vychází, že pořad práva v této věci jest nepřípustný. To však není ve skutečnosti uplatňování námítky nepřípustnosti pořadu práva, nýbrž nedostatku aktivní legitimace na straně žalující banky jako postupnice Josefa K. Ježto tedy usnesení prvního soudu o námitce nepřípustnosti pořadu práva nebylo napadeno, nabylo právní moci a tím jest otázka přípustnosti pořadu práva pravoplatně vyřešena. Je proto dovolání v té příčině nepřípustné.

Pro posouzení sporné věci jest závažné jen to, že se žalovaný vůči Josefu K-ovi dohodou přímo zavázal, že mu zažalovanou částku zaplatí, a nerozhoduje, zda při tom Státní pozemkový úřad vystupoval jako pouhý prostředník či ve funkci jiné. Netrpí proto řízení kusostí, když o této okolnosti nebyl proveden důkaz svědky Ing. Š. a E., a je bez významu vytýkaný v té příčině rozpor se spisy, nehledě ani k tomu, že, přihlíží-li se k zprávě Státního pozemkového úřadu, takového rozporu tu není. Lichost dovolatelské námitky, že nebylo zjištěno, zda Státní pozemkový úřad schválil ujednání mezi žalovaným a Josefem K. a zda schválil žalovaného a jeho manželku jako nabyvatele zbytkového statku B., i lichost námitky, že nebyla splněna podmínka dohody ze dne 16. června 1932, podle níž měla býti ujednaná částka zaplacená nejdéle do konce června 1932, zdůraznil a správně odůvodnil odvolací soud.

Čís. 15972.

Rozsudek o otázkách osobního stavu (statusových) má absolutní účinek.

Byla-li žaloba o uznání otcovství pravoplatně zamítnuta, působí rozsudek i ve sporu, jímž se domáhá třetí osoba na domnělém otci náhrady vynaložených nákladů podle § 1042 obč. zák.

(Rozh. ze dne 31. března 1937, Rv I 963/35.)

Srv. rozh. č. 13968, 5089, Sb. n. s.

Žalobkyně se na žalovaném domáhá náhrady nákladů vynaložených jednak na nemanželskou matku (dceru žalobkyninu), jednak na nemanželské dítě Kurta R., tvrdíc, že žalovaný jest nemanželským otcem, zavázaným k náhradě uvedených nákladů. Proti žalobě namítá žalovaný, že žaloba o uznání otcovství, podaná na něho nemanželským dítětem Kurtem R., byla pravoplatně zamítnuta. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Mylný jest názor žalobkynin, že rozsudek, kterým byla pravoplatně zamítnuta žaloba dítěte o uznání nemanželského otcovství, nepůsobí ve sporu, kterým se ona na žalovaném domáhá zaplacení nákladů vynalo-

žených na dítě (§ 1042 obč. zák.). V té příčině stačí ji odkázati na správné odůvodnění napadeného rozsudku, které odpovídá zásadě uznávané judikaturou (Gl. U. 1591, 1652 N. F. a rozh. č. 5089 a 13968 Sb. n. s.), že rozsudky o otázkách osobního stavu (statusové) působí absolutně. Tyto otázky nemohou tedy jako výjimka z § 411 c. ř. s. býti řešeny ani ve sporu s třetími osobami jako otázky předurčující.

Čís. 15973.

Železniční přepravní řád (vlád. nař. č. 144/1928 Sb. z. a n.).

Z toho, že k uzavření větracích oken vagonu, naloženého odesílatelem, došlo za přepravy, nelze ještě usuzovati, že se tak stalo zaviněním dráhy.

I když odesílací stanice upustila od doprovodu zásilky živých zvířat, nebyla tím odpovědnost dráhy rozšířena. Škoda vzniklá z nebezpečí, které mohlo býti odvráceno doprovodem zvířat, jde na odesílatelův vrub.

(Rozh. ze dne 31. března 1937, Rv I 1011/35.)

Žalobci, obchodníci s dobyt看em, se na žalované dráze domáhají náhrady škody, jež jim vznikla tím, že za přepravy po železnici zdechlo zadušením 7 krav, naložených odesílací stanicí v J., a to proto, že větrací okna (otvory) vagonu byla za dopravy uzavřena, ač dobytek byl pečlivě naložen do vagonu s okny otevřenými, Nižší soudy vyhověly žalobě.

Nejvyšší soud žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Žalovaná dráha namítala, že zásilka krav byla naložena vadně, poněvadž se odesílatel nepostaral o to, aby větrací otvory ve vagoně byly otevřeny a řádně zajištěny, aby se za dopravy nemohly samočinně uzavřít, a že odesílatel byl povinen dáti zásilku doprovázeti průvodcem, který měl za přepravy meškati ve voze u zvířat a zvířata opatrovat. Dráha tedy namítala, že škoda na zásilce vznikla z nebezpečí spojeného s vadným naložením (čl. 90, § 2, lit. c) ž. p. ř.), že vznikla ze zvláštního nebezpečí spojeného s přepravou pro živá zvířata (čl. 90, § 2, lit. f) ž. p. ř.) a z nebezpečí, které má býti odvráceno doprovodem průvodce (čl. 90, § 2, lit. g) ž. p. ř.). Podle ustanovení čl. 90 § 2 ž. p. ř. železnice neodpovídá za škodu vzniklou na přepravovaném zboží z příčin uvedených v § 2, lit. a) až g) čl. 90 ž. p. ř. a, mohla-li podle okolností škoda vzniknouti z příčin uvedených v §§ 1 a 2 čl. 90 ž. p. ř., platí podle ustanovení čl. 90 § 3 ž. p. ř. pro železnici domněnka, že škoda z uvedených příčin skutečně vznikla, nedokáže-li oprávněný opak. Podle toho bylo tedy na žalobkyni, aby tuto zákonnou domněnku, že škoda vznikla z příčin vylučujících odpovědnost dráhy, vyvrátila a tudíž dokázala, že škoda nemohla z onoho dráhou tvrzeného nebezpečí vzejít, nebo že se dráha dopustila zavinění, které bylo příčinou škody, takže nelze k oné